

ΤΟ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΚΟΥΣΤΟΥΜΙ

Κόντευαν μεσάνυχτα. Προπαραμονή Χριστουγέννων. Τα φώτα στα γύρω καταστήματα είχαν κλείσει ώρες τώρα. Κι εκείνος έχει σβήσει τα περισσότερα. Ένας σκέτος λαμπτήρας κρέμεται ακόμα αναμμένος πάνω απ' το μεγάλο τραπέζι, καθώς και το πορτατίφ στη ραπτομηχανή του. Απ' έξω τρυπώνει φως από τις λάμπες του δρόμου και τον γιορτινό στολισμό. Η μεγάλη τζαμαρία δεν του δίνει τη δυνατότητα να διατηρήσει κρυφή την παρουσία του στο κατάστημα· και δεν είναι κι αυτός ο στόχος του. Ωστόσο, η ένδειξη «Κλειστόν» είναι γυρισμένη, σωστά, προς τα έξω, για τυπικούς λόγους.

Η κούραση του δημιουργεί υπερένταση. Όλες οι αισθήσεις έχουν οξυνθεί. Ακούει τον χτύπο του δείκτη των δευτερολέπτων από το ρολόι του τοίχου. Ακόμη και τον ήχο της λάμπας ακούει. Μπορεί να ξεχωρίσει τη λάμπα της οροφής από τη λάμπα του πορτατίφ. Ο ήχος σκεπάζεται από διερχόμενο αυτοκίνητο. Λάστιχα πάνω σε βρεγμένη άσφαλτο. Και μετά ξανά ηλεκτρικό ρεύμα και τικ-τακ, τικ-τακ. Αρχίζει να ακούει τις ίδιες του τις συνάψεις. Οι σκέψεις ορμούν σαν εξοστρακισμένες σφαίρες. Πατά τον ποδοδιακόπτη και η ραπτομηχανή σκεπάζει κάθε άλλο ήχο.

Το πέλμα πάει πάνω-κάτω όλο και πιο γρήγορα. Οι άλλοι ήχοι χάνονται. Μόνο ραπτομηχανή. Ηρεμία.

«Αύριο πρωί-πρωί να περάσετε να το πάρετε. Θα έχουν γίνει οι τελικές διορθώσεις και θα είναι έτοιμο».

Η όραση έχει οξυνθεί. Αρχίζει να πλησιάζει το ύφασμα, βουλιάζει το βλέμμα ανάμεσα σε ίνες και πλέξεις. Πλέξεις σφιχτές, δαιδαλώδεις, άρρηκτα δεμένες οι γραμμές. Πατάει τον ποδοδιακόπτη αργά. Η βελόνα πλησιάζει το ύφασμα και το διαπερνά, μα δεν το σκίζει.

Του ήρθε μία λαχτάρα να πάρει το ψαλίδι, το καλό, το κοφτερό, και να κάνει το κοστούμι κομμάτια. Φαντάστηκε τις λεπίδες να πέφτουν με δύναμη πάνω στο ύφασμα και να το διαλύουν. Του φάνηκε σαν να μπορούσε να ακούσει τον ήχο κάθε ίνας που κοβόταν.

«Σας ετοίμασα το καλύτερο κοστούμι για την περίπτωση, κύριε».

Για την περίπτωση! Είχε πέσει τυχαία στην αναγγελία του γάμου τους στην τοπική εφημερίδα. Αλλά όταν τον είδε να μπαίνει στο κατάστημα και να συστήνεται, ήθελε ν' ανοίξει η γη να τον εξαφανίσει, να βγει από την πίσω πόρτα στον ακάλυπτο και να μην ξαναγυρίσει πίσω. Με μια μεζούρα στον λαιμό να περπατήσει μακριά, μέχρι να εξαντληθεί. Πήρε τη μεζούρα όμως, μέτρησε, σημείωσε, πρότεινε υφάσματα – τα καλύτερα. Και πλέον είχε καταφέρει να ράψει το ωραιότερο κοστούμι απ' όλα μέχρι τώρα. Γιατί εκείνη άξιζε το καλύτερο!

Ίσως ένα οδοντωτό μαχαίρι να έκανε ομορφότερη ζημιά πάνω στο ύφασμα. Οι ίνες και θα κόβονταν και θα παγιδεύονταν στις αιχμηρές ακίδες του μαχαιριού. Έτσι θα άφηναν ένα όριο τραβηγμένο, παραμορφωμένο. Εκείνος έπρεπε να είναι στη θέση

του. Τόσα χρόνια για εκείνη προσπαθούσε να γίνει καλύτερος. Να κάνει το μαγαζάκι του πατέρα του ραφείο περιζήτητο. Να κάνει όνομα, να γίνει αντάξιάς της, και να της πει... «Κάθε ευτυχία» και «Να ζήσετε», θα της έλεγε φυσικά όταν θα τη συναντούσε τελικά. Κι εκείνη θα χαμογελούσε ευγενικά, θα τον ευχαριστούσε και θα 'φευγε.

Με πόσες μαχαιριές σκοτώνεις ένα κοστούμι;

Ακούγονται γέλια απ' έξω. Και καλά δερμάτινα παπούτσια πάνω στο πλακόστρωτο. Μία παρέα φαίνεται να έχει περάσει ωραία. Γυρίζουν και ρίχνουν μια ματιά στο μαγαζί ενώ απομακρύνονται.

Θα μπορούσε να κάνει απλά φθορές στο ύφασμα, που μόνο το έμπειρο βλέμμα του επαγγελματία θα μπορούσε να διακρίνει. Ίνες έτοιμες να κοπούν, αλλά όχι κομμένες. Μικρές ρωγμές στη συνέχεια της πλέξης, ενωμένες σε ένα δαιδαλώδες δίκτυο, που θα κάνει το ύφασμα να καταρρεύσει μόνο με το τράβηγμα μιας τόσης δα κλωστούλας.

Είναι πράγματι ό,τι πιο ωραίο έχει φτιάξει! Μπαίνει στον πειρασμό. «Δεν είναι κακό, άλλωστε, εγώ το έραψα, το δικαιούμαι». Βγάζει τα ρούχα του και φοράει το κοστούμι. Αργά αργά, προσεκτικά. Το ρούχο είναι κοντά στα μέτρα του. Θα μπορούσε να είναι δικό του. Αλλά δεν είναι... Αν όμως ποτιζόταν το ύφασμα με το δικό του αίμα; Τότε θα γινόταν δικό του; Στο δεξί του χέρι κρατάει το ψαλίδι. Σηκώνει το αριστερό να φτιάξει λίγο τη φράντζα που πετάει.

Εκεί, τη βλέπει την κλωστούλα, σαν κεραία πεταλούδας, να εξέχει από το τελείωμα της ραφής. Ταράζεται. Φέρνει το μανίκι στο πρόσωπό του μπροστά και σχεδόν χειρουργικά, κόβει την άκρη αυτή που ακυρώνει την τελειότητα. Βγάζει το ρούχο πάλι

προσεκτικά και το κρεμάει ψηλά. Λίγο πριν το σκεπάσει μ' ένα ρετάλι μεταξωτό, το χαϊδεύει απαλά, σχεδόν παρηγορητικά. «Πολλά τα υφάσματα», σκέφτεται σχεδόν με ντροπή για τις σκέψεις του. Σβήνει τα τελευταία φώτα και φεύγει.

Ένα απαλό αεράκι αρχίζει να φυσάει και η μεζούρα στον λαιμό του ανεμίζει σαν φουλάρι. Χαμογελάει. «Είναι ό,τι πιο ωραίο έχω φτιάξει!»

26/12/1991

Ο κύριος Κώστας δεν παντρεύτηκε ποτέ. Ούτε ξαναερωτεύτηκε. Κατέληξε να κάνει επιδιορθώσεις σε ένα ισόγειο. Στενέματα, φερμουάρ, τέτοια. Οι άνθρωποι είχαν σταματήσει να αγαπούν το ωραίο και πετούσαν πράγματα πια πιο εύκολα. Την ημέρα που πέθανε γινόταν επίσης η υποστολή της κόκκινης σημαίας, ήταν το οριστικό τέλος της ΕΣΣΔ. Τον κύριο Κώστα δε θα τον ενδιέφερε και πολύ. Μόνη του έννοια ήταν τα υφάσματα. Το κοστούμι για την κηδεία του ο κύριος Κώστας το είχε χρόνια έτοιμο. Ήταν από τα καλύτερα του. Για την ακρίβεια, το δεύτερο καλύτερο... Με αυτό τον βρήκαν ξαπλωμένο στο καμαράκι του. Δίπλα η ραπτομηχανή, είχε αραχνιάσει. Στην τσέπη του σακακιού του ένα μισοσκιτισμένο κηδεϊόχαρτο με ημερομηνία 24/12/1991· δεν το βρήκε κανείς. Αυτός όμως ήξερε ότι εκείνη είχε πια χαθεί.